

УДК 94(=16)”1941/1945”:929 Stalin I.V.

Душан Туваљевић*

Европски универзитет

Брчко, БиХ

ЗНАЧАЈ СТАЉИНА ЗА СЛОВЕНСКЕ НАРОДЕ

Сажетак

Пројекат који је направљен са циљем уништења Словена, на Западу је познат под називом пројекат „над држава“ у којем су три велике словенске државе после пада Берлинског зида разрушене. Једна је Совјетски Савез, друга је Чехословачка а трећа Југославија. То су државе у којима живе Словени, али Словени се на западу не доживљавају као пријатељски народ, него као народ над којим се не може владати и њима управљати. Кључни проблем запада је Русија. Данас имамо развијену русофобију на нивоу односа према Турској у вријеме кад је Турска долазила под Беч. Негативан однос запада према Русији и Словенима почиње још од периода Карла Великог и тај негативан однос присутан је и у наше време.

Стаљин је руководећи СССР-ом током Другог светског рата не само диктирао темпо херојског отпора нацистичкој Немачкој и њеним европским савезницима, него је спријечио етноцид Источних Словена. Реализација планова А. Хитлера у вези са освајањем источних територија представљала је претњу не само Совјетској владајућој комунистичкој елити и

* Магистар политичких наука

Јеврејима, него је претила уништењем Словена и у Украјини, Белорусији, и самој Русији.

За ове народе, пораз Совјетског Савеза отворио би пут не слободи, већ ропству и истребљењу. Дакле, рат који је Совјетски Савез водио са Хитлеровом Њемачком није био само рат две супротстављене стране, већ је то била и борба за опстанак Словена, које су нацисти намеравали да униште и раселе у Сибир, како би тај простор преузели нацисти и њихови савезници.

Кључне ријечи: Други светски рат, геополитика, Адолф Хитлер, Ојген Фрајхер фон Ајкштедт, нацизам, фашизам, фалсификовање историје, политичка историја, Стаљин, Словени, СССР, Руси, идентитет, култура

ХИТЛЕРОВ ПЛАН ЗА УНИШТЕЊЕ СЛОВЕНА

Полазећи од очигледне чињенице да су се државе скоро увек такмичиле једна са другом, а она која се у датом тренутку испоставила јачом увек је наметала своје интересе другој, Адолф Хитлер је поставио задатак претворити Њемачку у моћну свјетску силу, свјестан да само велике силе могу бити заиста независне, при чему је сматрао да је освајање нових територија неопходан предуслов за то. Унутрашња пропаганда становницима Њемачке је овај геополитички план објашњавала потребом да се садашњим и будућим генерацијама Њемаца обезбеди довољно хране. “Наша држава”, писао је А. Хитлер, “прије свега, настојат ће да успостави здраву, природну, живу пропорцију између броја нашег становништва и његове стопе раста, с једне стране, и количине и квалитета наших територија, с друге стране. Само на тај начин наша спољна политика може правилно да осигура судбину наше расе уједињене у нашој држави. Када говоримо о освајању нових земаља у Европи, можемо, прије свега, означити само Русију и оне пограничне државе које су јој потчињене “.

Ако је неко помислио да је можда А. Хитлер водио бригу о добробити народа који живе у горе поменутих “пограничним државама”, и намјеравао да их учини слободним и независним, онда у том погледу будући Фирер није оставио никакво тло за илузије. Написао је: “Задатак нашег покрета није да будемо адвокати других народа, већ да будемо авангард свог сопственог народа.” „Ни у којем случају нећемо преузети улогу бранитеља и полиције злогласних, малих сиромашних нација “. Наша улога је улога војника нашег сопственог народа. “¹

Реализација планова А. Хитлера у вези са освајањем источних територија представљала је претњу не само совјетској владајућој елити (која, успут речено, до краја 30-их више није била претежно јеврејска), не само да је Јеврејима претила уништењем, већ је и директно посегла у виталне интересе славенских народа који су насељавали ове земље - Украјинци, Белоруси, Руси. За ове народе, пораз Совјетског Савеза отворио би пут не слободи, већ ропству и истребљењу. Дакле, рат који је Совјетски Савез водио са Хитлеровом Њемачком није био само рат два тоталитарна режима, како нам је сада речено, већ је то била и борба за само постојање, за право на живот, и то не само Руса, већ и Украјинаца и белоруских и других народе од којих су нацисти намеравали да очисте животни простор намењен Немачкој. Другим речима, **нацистичка политика према Словенима је политика расне дискриминације и њиховог уништења**.²

Ова нацистичка политика правдала се „расном инфериорношћу Руса“: „Нису државни таленти Словена дали руску државну снагу и јачину. Русија је све ово дуговала немачким елементима - одличан пример огромне државне улоге коју су немачки елементи способни да играју у нижој раси ... “³

Руси су, дакле, према овој идеологији нижа раса у поређењу с Њемцима. А ко је онда одражао Русе? „Вијековима је Русија живела на штету немачког језгра у својим горњим слојевима становништва. Сада је ово језгро потпуно уништено

1 ru.wikipedia.org/wiki/Нацистская_политика_по_отношению_к_славянам, 12.09.2019. године

2 Исто.

3 <http://nfor.org/stati/znaniija/gitler-o-slavjanah.html>

до краја. Место Немаца су заузели Јевреји. Али баш као што Руси не могу сами да збаце јарам Јевреја, тако и сами Жидови не могу дуго да држе ову огромну државу под својом контролом. “⁴

Пред нама је складан идеолошки систем. Јевреји су створили антиљудску идеологију - болшевизам - и проширили је на нижу расу - Русе (Славене). Али ослобађање Русије од болшевичких Јевреја не би узвисило саме Русе. Они не би били у стању да створе стабилну државу без лидерства “њемачког елемента”. И зато морају постати њемачки робови. Септембра 1941. године, прерано се радујући успјеху на Источном фронту, Хитлер је обогатио русофобију рекавши и следеће: „**Славени су породица зечева. Ако их мајсторска класа не потисне, они се никада не могу уздићи изнад нивоа породице зечева.**“⁵

Наравно, Хитлер није био главни идеолог словенофобије. То су чинили бројни „научници“ и новинари. На пример, “У чланку «Политика фашизма и нацизма према Словенима. Геноцид опет подиже главу»⁶ говори се о историјским изворима из времена Другог светског рата о односу Трећег Рајха према Словенима – Пољацима, Чесима, Украјинцима, Русима у контексту тадашњих расних истраживања. Један од водећих теоретичара расних истраживања Трећег рајха био је **Ојген Фрајхер фон Ајкштедт**, а његов следбеник **Алфред Розенберг**, који је пишући о Украјинцима рекао и следеће: „Украјински народ представља нижу расу и не може постојати без њемачке организације у руковођења“.⁷

Године 1940. у Њујорку је објављена књига **Хермана Раушнига** „Глас разарања“ где се наводе цитати и самог Хитлера о томе како „спречити развој словенских раса, што је један од најважнијих задатака немачке државе.“ Такође у Хитлеровој књизи „Мајн камф“ („Моја борба“) налази се идеја расне доминације Германа над Словенима.

Прије напада на СССР Хитлер сазива све команданте и изјављује да је предстојећа борба са Русима – борба раса.

4 Исто.

5 Исто.

6 Политика фашизма и нацизма по одношениу к славянам. Геноцид поднимает голову, <https://irena-tarno.livejournal.com/131221.html>

7 Исто.

Такође, познат је и план Химлера (изложен у форми тајног меморандума) „Неке мисли о односу према народима Истока“ у коме наговештава фрагментацију народа Источне Европе на мале групе и њихово завађање како би се међусобно уништили (политика „завади, па владај“).

После освајања Пољске и нешто касније и Балкана, у очима нациста Словени **прелазе у класификацију „неевропских народа“**. По том виђењу пољска интелигенција се уништава у потпуности (током Другог светског рата убијено је 37,5 посто Пољака са високим образовањем). После напада нациста на СССР однос према Словенима на Истоку Европе се променио на горе, јер су их **класификовали појмовима „звери“ и „животиње“**.⁸

Највећи словенофоб међу нацистима био је **Мартин Борман**, који је, између осталог писао и ово: „Словени су у обавези да раде за нас. А када нам не буду потребни могу изумрети. Стога, обавезна вакцинација и медицинска помоћ и заштита од стране Њемаца нису потребни. Размножавање Словена је непожељно. Могу се колико хоће користити средствима заштите од зачећа и киретаже – што више тим боље. Образовање је опасно. За њих је довољно да умеју да броје до 100. У сваком случају може се дозволити одређено образовање које ће их припремити да буду наше марионете.

Нема потребе да постоје пољски капиталисти, ако се појаве треба их уништити... Мора се уништити и пољска интелигенција – то делује екстремно, али такви су закони живота... Свештенике ћемо ми плаћати и зато морају проповедати оно што им ми кажемо. Ако се пронађе свештеник који тако не ради разговор са њим ће бити кратак.⁹

Ево, на пример, као што је то рекао Хајнрих Химлер у свом говору у Стетину 13. јула 1941. године: „Ово је рат идеологија и борба раса. С једне стране је националсоцијализам: идеологија заснована на вриједностима наше германске, нордијске крви. Свијет цени оно што желимо, а то је: лијеп, уређен, друштвено коректан свијет који можда и даље пати од неких недостатака,

8 Исто.

9 Исто.

али у цјелини сретан, лијеп свијет испуњен културом, каква је управо Њемачка.

На другој страни је 180 милиона људи, мешавина раса и народа чија се имена не могу изговорити и чија је физичка природа таква да се једино што се може учинити с њима је пуцање без имало сажаљења и милости.¹⁰

Касније, још један говор **Химлера** одржан у Познању 4. октобра 1943. године је такође важан извора односа нациста према Словенима, јер их представља као робове. „Ми смо у обавези... да се другарски односимо према људима који су исте крви као ми. Мене ни најмање не интересује судбина Руса или Чеха. Ми ћемо од других народа узети здраву крв нашег типа, коју нам могу дати. Ако то буде неопходно ми ћемо прибећи одабиру њихове деце и васпитати их у нашој средини. Живели други народи у благостању или умиру од глади интересује ме само толико уколико су нам потребни као робови за нашу културу, а у другом смислу ме не интересују. Да ли ће приликом копања противтенковског рова од изнемоглости умријети 10.000 жена интересује ме само толико – да ли је противтенковски ров готов или не. Уколико било ко дође и каже ми «Ја не могу да ископам противтенковски ров рукама жена и деце, јер је то нечовечно, то ће их убити», ја ћу му одговорити: `Ви сте убица људи наше крви, ако се тај ров не заврши, онда ће гинути њемачки војници, а они су синови њемачких мајки.`

Познато је ко су Словени. Словени никада нису били способни да конструишу било шта. Словени, то је мјешавина народа на основама ниже расе са капљицама наше крви, који није способан да изгради поредак и самоуправу. Ми Њемци смо препознатљиви по томе да се fino односимо према животињама. Ми ћемо се и према њима односити као према људским животињама.“

10 <http://nfor.org/stati/znaniija/gitler-o-slavjanah.html>

СТАЉИНОВ ДОПРИНОС У ПОБЈЕДИ НАД НАЦИЗМОМ

Ко је, дакле, дао важан допринос опстанку Словена. Свакако сами Словени, а понајвише Руси. Но, ко је предводио те људе у борби? Тако долазимо до улоге Стаљина у овој важној и великој победи, при чему оцене нису једнозначне. Наиме, постоје тврдње да Стаљин није имао ништа са војном побједом, да би Жуков и остали генерали побједили непријатеља и без Стаљина. На овакву глупост један руски генерал је одговорио да је то равно тврдњи да би глумци могли без режисера или са лошим режисером направити изузетну позоришну представу. У 1938. години свијет је дошао до судбоносне линије. Преостала је последња прилика да се предуприједи катастрофа која се примицала – рат каквог још није било у цијелој историји човјечанства по његовим глобалним размјерама, по величини предстојећих разарања, и по броју жртава. Али свијет, или тачније, западне демократије – Велика Британија и Француска пре свега, нису искористиле прилику и пропустиле су последњу прилику да измјене ток историје.¹¹ Када је рат почео, Стаљин је не једном показао храброст и присуство духа. Приликом опсаде Москве од октобра до новембра 1941. године, упркос савјетима, Стаљин није напуштао кабинет у Кремљу. Стаљин је охрабривао и подстицао борбени дух војника и становника СССР-а, а и позивао народ и војску на побједу у 1942.¹² Премда су се, и буквално, тресла стакла од детонација и шрапнели летјели около, војни врх на челу са Стаљином је напорно радио.

Друга негација Стаљиновог доприноса победи и опстанка Словена се може сажети у тврдњи да се наводно није припремао за рат са Хитлером. Само крајње неупућен човјек може помислити да се таква грандиозна историјска побједи над нацизмом могла извојевати без претходне озбиљне припреме читаве земље за рат. Чак ни невјероватно херојство руског народа (наравно и других народа СССР, али је главни терет рата на својим плећима изнио руски народ) само по себи не би било довољно за велику побједу да није на фронт стизало најсавременије наоружање, да није било довољно муниције

11 Jurij Žukov, *Staljin - Tajne vlasti*, Ukranija, Beograd, 2014, стр. 7.

12 Isaac Deutscher, *Staljin - politička biografija*, Globus, Zagreb, 1967, стр. 408-409.

и горива и за војску и за индустрију, за фронт и за позадину, да није било довољно сировина за невјероватан индустријски раст и то у ратним годинама! Њемци су у првим ратним данима брзо напредовали због издаје, а никако због неспремности за коју се оптужује Стаљин и о томе ће се тек писати.

Неизбежност великог рата препознали су сви државници, укључујући Стаљина. Совјетско-фински рат 1939-40-те идентификовали су велике проблеме у припреми трупа и квалитету опреме. Уочи рата снага Црвене армије се нагло повећала, а од 1939. године долази до великог наоружавања.

У те сврхе је 1941. године издвојено више од 40% буџетских средстава. Од љета 1940. године, Стаљин је лично увео забрану производње старих модела војне опреме. Планирано је да се наоружавање заврши средином 1942. Међутим, није било могуће одгодити рат. Ипак, Пакт Молотов-Рибентроп из 1939. године значајно је одложио његов почетак, а пакт о ненападању с Јапаном значајно је умањио ратну опасност на два фронта.¹³

Стаљин се оптужује и за непотребно чишћење војног врха у предратним годинама.? Тачно је да су страдали многи који су само помислили на завјеру, али је тачно и да је било више него озбиљних завјера. Стаљина многи критикују због уклањања генерала Тухачевског и њему блиских официра, а не знају да је он заједно са Хитлером планирао преврат у СССР-у од 1936. до 1937. године. Тухачевски је предао комплетан мобилизацијски план СССР-а Хитлеру и на основу тога је и разрађен план „Барбароса“. Међутим, као што већ рекосмо, било је завјера и на самом почетку рата и право је чудо Божје како је Стаљин успио да спријечи расуло, надмудри унутрашње издајнике и заустави непријатеља који је због издаје стигао надамак Москве.¹⁴

13 <http://skpkpss.ru/novosti-pkrm-rol-stalina-v-pobede-nad-fashizmom/>

14 <http://www.pecat.co.rs/2014/01/lazni-mitovi-o-staljiniu/>

ИНДУСТРИЈАЛИЗАЦИЈА, РАЗВОЈ НАУКЕ И КУЛТУРЕ КАО ПРЕТПОСТАВКА СПРЕЧАВАЊА НАЦИСТИЧКОГ ЕТНОЦИДА НАД ИСТОЧНИМ СЛОВЕНИМА

Први свјетски рат и грађански рат имали су катастрофалне последице за економију Русије. Индустијска производња је 1922. год. износила само 13% од укупне индустријске производње из 1914. год. Индустијализовати у историјски најкраћем року тако огромну, и у исто вријеме, у економском погледу тако заосталу земљу какав је у то вријеме био Совјетски Савез, представљало је циновски терет. Требало је први пут изградити читав низ индустријских грана, непознатих старој царској Русији. Требало је створити нову одбрамбену индустрију, које није било у пређашњој Русији. Требало је изградити фабрике модерних пољопривредних машина, за које старо село није знало. То је захтијевало огромна средства. Капиталистичке државе набављале су та средства немилосрдном експлоатацијом народа, освајачким ратовима, крвавом пљачком колонија и зависних земаља, спољашњим зајмовима. Али се Совјетска земља није могла користити тим прљавим изворима, а пут за спољашње зајмове затворили су јој капиталисти. Остало јој је да средства набаве само у совјетској земљи.

Стаљин је разрадио поставке о социјалистичкој индустријализацији земље и доказао:

Да се суштина индустријализације не састоји у простом порасту индустрије, већ у развоју тешке индустрије и, прије свега, њене сржи – индустрије машина, јер само стварање тешке индустрије и властите индустрије машина обезбјеђује социјализму материјалну базу и ставља земљу социјализма у независан положај према капиталистичком свијету;

Да је укидање приватне својине на земљу, фабрике, заводе, банке итд. и њихово предавање у општенародну својину створило моћан извор социјалистичке акумулације за развијање индустрије;

Да се социјалистичка индустријализација из основа разликује од капиталистичке – ова посљедња гради се путем колонијалних освајања и пљачки, војничких пораза, поробљивачких зајмова и немилосрдне експлоатације радничких маса и колонијалних народа, док се социјалистичка индустријализација ослања на друштвену својину средстава за производњу, на акумулацију и чување богатстава које ствара рад радника и сељака; да је социјалистичка индустријализација нераздвојно повезана с непрестаним побољшавањем и материјалног положаја радних маса;

Да су зато битни задаци у борби за индустријализацију повећање продуктивности рада, смањење трошкова производње, борба за радну дисциплину, режим штедње итд;

Да услови за изградњу социјализма у СССР – у и радни ентузијазам радничке класе омогућавају да се постигне потребни високи ниво индустријализације;

Да се пут ка социјалистичком преуређењу пољопривреде води преко индустријализације земље, која треба да створи техничку базу за то преуређење.

Наоружани овим прецизним и јасним програмом, службеници Совјетског Савеза приступили су социјалистичкој индустријализацији земље.

Преплашени успјесима социјалистичке изградње, империјалисти су покушали да осујете или бар укоче индустријализацију земље прекидањем дипломатских и трговинских односа са СССР-ом (Енглеска), убијањем Совјетских амбасадора, јачањем шпијунске и диверзантске дјелатности. У земљи се троцкисти, зиновјевци и остаци раније разбијених антипартијских група уједињују у издајнички блок, који је отпочео бесомучан напад на партију. „Ствара се нешто налик на јединствени фронт од Чемберлена до Троцког“, рекао је тада друг Стаљин. Без идејног и организованог пораза троцкистичко-зиновјевског блока није било могуће постићи побједу социјалистичке индустријализације. Под руководством Стаљина партија је разбила троцкистичко-зиновјевски блок.

Стаљинов реферат на партијској конференцији „О социјалдемократском скретању у нашој партији „ (новембра

1926. године) и његов реферат под називом „Још једном о социјалдемократском скретању у нашој партији“ (децембра 1926. године) идејно су наоружали СКП и Коминтерну и обезбиједили монолитност и збијеност партијских редова. Разбивши и одбацивши капитуланте и браниоце капитализма, бољшевици су наставили дјело социјалистичке индустријализације земље.

Под Стаљиновим руководством нова економска политика која је дозвољавала одређени степен слободе тржишта у контексту социјализма, замјењена је крајем 1920. године централизованим системом индустријског развоја подјељеним на петогодишње планове. Овим плановима била је предвиђена брза индустријализација и колективизација пољопривреде којом је управљао државни врх. Упркос првобитним ломовима и неуспјесима, први Петогодишњи план постигао је веома брзу индустријализацију. **Совјетски Савез, генерално означен као најсиромашнија земља у Европи, је током 1922. године реализовао индустријализацију темпом који је далеко надмашивао темпо индустријализације Њемачке у 19. вијеку и Јапана у 20. вијеку.**¹⁵

НАУКА

Наука у Совјетском Савезу је као и умјетност, књижевност и све остало, била под стриктном идеолошком контролом. Позитивни ефекти оваквог система довели су до значајног напретка у идеолошки сигурним научним областима захваљујући бесплатном образовном систему и државном финансирању истраживачких подухвата. Ипак, у појединим случајевима посљедице идеолошког притиска биле су драматичне што се најбоље види у областима тзв. „буржоаске псеудонауке“, генетике и кибернетике.

Крајем четрдесетих година двадесетог вијека постојали су покушаји да се посебне и опште теорије релативитета као и квантна механика изопште из процеса образовања због идеолошке неподобности. Међутим, најбољи совјетски физичари јасно су ставили до знања политичком врху да без

15 Оболенски Димитрије, Оти Роберт, *Историја Русије*, Слио, Београд, 2003. стр 308-323.

употребе ових теорија неће бити у могућности да развију нуклеарну бомбу.

Лингвистика је била важна академска област у којој је Стаљин дао лични допринос. Стаљин је релативно коректно и без грешака обрадио ову тему успјевши да својим утицајем, ослободи совјетску лингвистику идеолошког предзнака који је у великој мери доминирао и другим областима као што је генетика.

Научно-истраживачки рад у скоро свим областима био је у напретку чињеницом да је Стаљин доста времена посветио науци и истраживању у разним сферама науке.

Упркос великим лажима и пропагандом западних сила, које трају и до данас, под Стаљиновом влашћу су постигнути огромни помаци у области науке и технологије који ће касније, током педесетих година двадесетог вијека, представљати основу за чувена достигнућа као што су конструисање првог компјутера БЕСМ-1 или лансирање свемирског сателита Спутњик 1957. год. Заиста, многи политичари у САД су након тзв. „Спутњик кризе“ сматрали да је СССР далеко надмашио њихову земљу у области науке и јавног образовања.

СФЕРА УСЛУГА

Стаљинова влада је главно тежиште својих социјалних дјелатности усмјерила на успостављање система бесплатне здравствене заштите. Спроведене су обимне кампање сузбијања заразних болести као што су тифус, колера и маларија; број доктора је рапидно повећаван брзином којом је то дозвољавао постојећи образовни систем; укупан проценат смртности као и смртност одојчади је био у сталном опадању. Цјелокупно образовање је било бесплатно и доступно свим слојевима становништва. Спровођено је масовно описмењавање. Образовни систем је значајно проширен и отворени су бројни нови универзитети. Генерација која је расла под Стаљином била је свједок отварања нових пословних могућности нарочито за жене.¹⁶

16 Norman. M, Staljinov genocid, <https://sr.wikipedia.org/sr/Јосиф Стаљин.html>

КУЛТУРА

За вријеме Стаљинове владавине званични животни стил назван реалсоцијализам добио је свој израз и у умјетности кроз умјетничко сликарство, вајарство, музику, драму и књижевност. До тада популарни правци у умјетности као што су револуционарни експресионизам, апстрактна умјетност и експериментална авангарда били су обесхрабривани и одбачени као формалистички.

АТОМСКА И ХИДРОГЕНСКА БОМБА СЛОВЕНА

За вријеме Стаљина почела је изградња прве атомске и хидрогенске бомбе, које ће касније постати једино решење опстанка словенских народа у борби против глобалиста, у првом реду Америке и Енглеске. Изградња атомске бомбе сматрала се практично остварљивом већ почетком 1939. године. Прва успјешна проба совјетске атомске бомбе изведена је на специјално изграђеном полигону у Семипалатинској области Казахстана 29. августа 1949. године. Почетком 1953. године Стаљину су реферисали да се у СССР-у завршава рад на изградњи хидрогенске бомбе, двадесет пута моћнијом од атомске. Међутим, Стаљин није доживио пробу те бомбе. Она је била обављена 12. августа 1953. године.¹⁷ Данас је нуклеарно оружје основа безбедности државе и народа, који живе у Руској Федерацији.

СТАЉИНОВ ОДНОС ПРЕМА РУСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Стаљин се негативно односио према антирелигиозној акцији троцкиста, што се може видјети из Калињиновог писма и покушаја да умањи жестину репресија. Међутим, тих година Стаљин још није имао ону власт која би му омогућила да се отворено супротстави тада моћном предсједнику Револуционарног војног совјета, Лаву Троцком.

Земљу је заплуснуо талас терора против свештеника и вјерника који су бранили црквене драгоцености од пљенидбе.

¹⁷ Roj Medvedev, Zores Medvedev, Nepoznati Staljin, Una, Beograd ,2012,стр.91-150.

Организовани су судски процеси у Москви, Смољенску, Петрограду, Казању, Астрахану, Царицину и другим градовима. Само у 1922. години вођено је више од двјеста педесет таквих судских процеса, а у 1923. години више од триста. Током двије године осуђено је 10.000 људи од којих је сваком петом изречена смртна казна стријељањем.

Калињин је наставио да пружа отпор и не само да је избјегавао да потпише смртне пресуде, већ је подносио молбе за њихово укидање. Троцки је наставио да врши притисак на непокореног Калињина.

Делегати 12. Конгреса Партије који су стигли из свих крајева земље и описали ситуацију на локалном нивоу осудили су грубе репресивне методе антирелигиозне борбе као методе које нису примјерене програму Партије.

Стаљин је, ослањајући се на мишљење делегата и одлуке 12. Конгреса, послао Циркуларно писмо „О односу према вјерским организацијама“, 16. августа 1923. године, које гласи:

ЦК предлаже свим партијским организацијама да посвете најозбиљнију пажњу читавом низу озбиљних повреда које су неке организације себи допустиле у области антирелигиозне пропаганде и, у цјелини гледано, у домену односа према вјерницима и њиховим култовима.

У програму наше партије изричито стоји: „Мора се пажљиво избјежавати свака увреда осјећаја вјерника, јер то може водити ка јачању и учвршћивању вјерског фанатизма.“

Потом Стаљин наводи многобројне примјере ругања православним храмовима и репресије над свештенством:

„Ти и многобројни слични примјери рјечито свједоче о томе колико се непажљиво, неозбиљно и лакомислено неке локалне организације, партије и локални органи власти односе према таквом важном питању као што је питање слободних вјерских увјерења. Те организације и органи власти очигледно не схватају да својим грубим нетактичним поступцима против вјерника који чине огромну већину становништва наносе неизмјерну штету совјетској власти, пријете да пониште достигнућа која је Партија постигла у погледу

подривања цркве и ризикују да тиме наведу воду на воденицу контрареволуције.

Полазећи од наведеног, ЦК ОДЛУЧУЈЕ:

Забранити затварање цркава и сакралних објеката, уз образложење да нису испунили административне захтјеве за регистрацију, а тамо гдје је дошло до затварања из тих разлога – смјеста промијенити одлуку.

Забранити да се сакрални објекти, храмови и друго ликвидирају на основу одлука донијетих на скуповима у којима учествују и лица која нису вјерници или вјерници који припадају некој другој вјерској групацији, а не оној која је закључила уговор о коришћењу храма или зграде;

Забранити ликвидацију молитвених објеката, храмова и другог уз образложење да нису платили порез.

Забранити хапшења „вјерског карактера“ зато што она нису повезана са очигледно контрареволуционарним акцијама црквењака и вјерника;

Објаснити члановима Партије да наш успјех у погледу разградње цркве и искорјењавање вјерских предрасуда не зависи од прогона вјерника – прогон само оснажује религиозне предрасуде.

Одговорност за спровођење у дјело ове директиве треба лично да носе секретари губернијских комитета, обласних комитета, обласних бироа, националних ЦК и покрајинских комитета.

ЦК у исто вријеме упозорава да такав однос према цркви и вјерницима ни у ком случају не смије да ослаби будност наших организација у смислу брижљивог вођења рачуна о томе да црква и вјерска друштва не претворе религију у оруђе контрареволуције.

Секретар ЦК Ј. Стаљин, 16. августа 1923. године

Било је то директно супротстављање Стаљина Троцком и заштита православне цркве. Акцију против Руске православне

цркве Троцки и његови истомишљеници реализовали су у пуном обиму – ископромитовали су бољшевице у очима вјерника, извршили репресију над хиљадама свештеника, разорили и претворили у складишта стотине цркава, изазвали раскол међу свештенством и поставили нову, “сменовеховску” црквену хијерархију.

Троцкисти су сурово и немилице похарали цркву и вјернике. Укупно је заплијењено, према приближном обрачуну, 4.650.810 рубаља, 67 копејки. Према телеграфским обавјештењима локалних комитета за заплenu црквених драгоцености одузето је:

Злато	33 пуда 32 фунте
Сребро	23.997 пудова 23 фунте
Брилијаната	35.670 комада
Остало драго камење	71.762 комада
Бисери	14 пудова 32 фунте
Златног новца	19.155 рубаља
Разних драгоцености	52 пуда 30 фунти

Поред наведених црквених драгоцености, заплијењени су и антикварни предмети у укупној количини од 964 предмета и они ће бити посебно оцјењени.

Све што су заплијенили под изговором пружања помоћи гладнима у стварности је потрошено за сасвим друге ствари. Одређени проценат ишао је Троцком. Поред тога, Троцком су ишле огромне своте за остваривање његовог главног сна – распиривање совјетске револуције.

Разлика између славољубља Троцког и Стаљиновог славољубља огледала се у томе што је то славољубље Троцког било сасвим површно. Током грађанског рата Троцки се показао веома суровим, он је осудио на смрт више људи него што се то приписује Стаљину.

Када је ојачао своју власт и када је у више наврата побиједио опозиционаре на конгресима и пленумима, Стаљин већ издаје и документе који непосредно штите православље.

У периоду од 1920. до 1930. године у Москви и на територији околних рејона потпуно је уништено око 150 храмова. Од преосталих храмова три стотине је претворено у фабричке погоне, клубове, интернате, затворе, истражне затворе и поправне домове за старије малољетнике и васпитно запуштену дјецу.

На основу свега наведеног, ЦК сматра да није могуће пројектовати градилишта на рачун рушења храмова и цркава који се морају сматрати архитектонским споменицима древног руског народа.

Документ који коначно рехабилитује Стаљина у односу према религији је Одлука од 11. новембра 1939. године – питање религије.

Када је ријеч о односу према религији, свештенству Руске православне цркве и православним вјерницима ЦК одлучује:

Убудуће сматрати да је нецјелисходна пракса органа НКВД СССР у дијелу који се односи на хапшење свештенства Руске православне цркве и прогон вјерника.

Укинути директиву друга Лењина од 1. маја 1919. године „О борби са поповима и религијом“.

НКВД СССР је дужан да спроведе ревизију осуђених и ухапшених грађана у предметима који се тичу богослужбене дјелатности.

Када је ријеч о судбини вјерника који се налазе у притвору и у затвору, а припадају другим конфесијама, ЦК ће накнадно одлучити.

Ако Стаљинови критичари тврде да је он био диктатор и да је земљом управљао као самодржац, хајде онда да му као личну заслугу признамо ослобађање више хиљада свештеника и вјерника које је Троцки послао у затвор.

Извршењем одлуке Политбироа ЦК ВКП од 11. новембра 1939. године бр. 1697/13: из логора ГУЛАГА НКВД СССР ослобођено је **12.860** лица која су била осуђена на различите казне затвора. На слободу су пуштена **11.223** лица. Кривични поступци који су се водили према њима били су обустављени. Послије десетогодишњег терора над црквом, нови поредак је, несумњиво, представљао прогресиван корак, јер је омогућавао легално постојање православне цркве.¹⁸

То је истина која ослобађа Стаљина од оптужбе за личну репресију против Руске православне цркве и свештенства.¹⁹

ЛАВ ТРОЦКИ – ПОКУШАЈ УНИШТЕЊА СЛОВЕНА

У даљем раду, обратићемо пажњу на Троцког, главног Стаљиновог противника у борби за власт.

Лејба Давидович Бронштајн рођен је 1879. године у породици арендаша у селу Јановка у Херсонској губернији, у Украјини. Стекао је средње образовање – школовао се у Одеси и Николајеву. Младић по природи веома даровит, изванредне памети и говорничког дара, маштао је да постане књижевник. Тада је било модерно читање револуционарне литературе и разматрање слободе и народа, па је то закупило и Лава који је због тога и ухапшен већ у јануару 1898. године. Већ тада се испољила његова склоност ка саморекламерству и авантуризму: организовао је свадбу у Бутирском затвору, по вјерским обичајима и с рабином. Оженио се Александром Соколовском која га је пратила у прогонство. Тамо су током шест година боравка добили двоје дјеце. Међутим, Љова, како су га звали најближи, није могао да живи у прогонству па је побјегао – оставио жену и дјецу и отишао у иностранство.

У Француској се зближио са богатим ционистима. Ту се опет оженио, овога пута са ћерком милионера Животовског, који је заједно са банкарима Варбургом и Шифом финансирао револуционарна превирања у Русији.

18 А.Е. Levitin-Krasnov, *Ruk tvojih žar*, Tel – Aviv, 1979. str. 105-108.

19 Владимир Карпов, Генералисимус, Информатика, Београд, 2018, стр. 67-84.

Да ово није празна прича, цитираћемо једног од најближих истомишљеника Лава Троцког током тих година и касније – Рокосовског:

„Ја сам у свему томе лично учествовао. Али рећи ћу вам и више од тога. Да ли знате ко је финансирао Октобарску револуцију? Финансирали су је „**Они**“ (када каже Они, Ракосовски мисли на ционистичке вође), прије свега, преко оних истих банкара преко којих је финансирана и револуција 1905. године.

Како и зашто се одједном истиче у први план дотад непознати Троцки, који у једном потезу добија већу власт од оне коју су имали најстарији револуционари? Врло једноставно, он се жени. Заједно са њим, у Русију стиже и његова жена Седова. Она је ћерка Животовског, човјека повезаног са браћом Варбург који су компањони и рођаци Јакова Шифа.

Како би оснажили популарност Троцког, организовали су му путовања и излагања по читавој Европи, не би ли привукао присталице из реда социјалиста, мењшевика, есера и свих љевичарских фактора. „Они“ су припремали свог будућег вођу будуће револуције и богато финансирали и штаб и активност Лава Троцког.

Све до његовог повратака у Русију, сва усмена или штампана издања Троцког протицала су у знаку полемике са Лењином. Ево шта је Троцки писао о Лењину 1913. године: **„Цјелокупно здање Лењинизма данас се гради на лажима и фалсификатима и носи у себи отровни заматак сопственог уништења“.**

Био је блистави говорник, који је узвикивао овакве ријечи на рачун царске Русије:

„Ако побједимо у револуцији, згромићемо Русију, па ћемо на њеним посмртним остацима ојачати власт и постати таква сила пред којом ће читав свијет пасти на кољена. Ми ћемо показивати шта је права власт. Свеићемо је на статус животиње терором и бујицом крви...“

Прије него што пређемо на однос Троцки – Стаљин, треба напоменути како је Троцки комплетирао састав Војног комесаријата за који је био задужен. Од укупно 43 члана било је:

Руса 0

Летонаца 8

Њемаца 1

Јевреја 34

Да би наше разматрање било објективно, поткријепићемо га и гласом Винстона Черчила који је у тим годинама улагао максималне напоре (поход Антанте) да уништи младу совјетску републику. За Черчила је радила најбоља обавјештајна служба на свијету и он је одлично знао шта се у Русији ради.

Ево цитата из говора који је Черчил одржао 5. новембра 1919., године у Лондону:

„Никако се не може преувеличати улога коју су у настанку большевизма и својим истинским учешћем у руској револуцији одиграли интернационалистички настројени Јевреји – атеисти. Штавише, главна инспирација и покретачка снага (Руске револуције) потиче од јеврејских вођа“...²⁰

ФАЛСИФИКОВАЊЕ ИСТОРИЈЕ ОД СТРАНЕ ПРОЗАПАДНЕ И ТИТОИСТИЧКЕ ПРОПАГАНДЕ

Иза проглашавања Стаљина за највећег могућег зликовца крију се два подмукла разлога. Први је перфидна жеља да се Руси као народ прогласе злочинцима и кривцима за Други свјетски рат (наравно, кривица за Први свјетски рат резервисана је за Србе) и да се обезвриједи грандиозна побједа руског војинства у Другом свјетском рату. Други разлог је сличан оном у случају Ивана Грозног. Не смије се оставити као узор будућим руским владарима неко ко је тако успјешно спријечио западни пројекат на потпуном уништењу руске државности. А такав пројекат је имао добре шансе за успјех и у вријеме пред почетак владавине Ивана Грозног и у вријеме пред почетак владавине Стаљина (да се власти дочепало Троцки).

Три историјске заслуге за руски народ Стаљину не могу порећи ни његови највећи непријатељи. Прво, што је последице

²⁰ Владимир Карпов, Генералисимус, Информатика, Београд, 2018, стр.44-59.

Лењинове смрти осујетио долазак на власт великог русофоба Лава Троцког, чија би владавина представљала реалну опасност да Руси доживе судбину америчких Индијанаца. Друго, као врховни командант Црвене армије, спријечио је свјетску доминацију највеће пошасте у историји – Хитлеровог нацизма. Нацистичка политика према Словенима је била политика расне дискриминације у Трећем рајху. Треба замислити ситуацију, када индустрија тадашње ЕУ ради за потребе Источног фронта, а сви европски народи (са изузетком Срба и Грка) шаљу организоване војне формације на Источни фронт. Треће, борећи се против Хитлера, знао је да ништа већи пријатељи Русима нису ни „савезнички“ западни лидери, па је у тајности радио на стварању атомске бомбе. Када су Черчил и Труман жељели да то искористе као врсту притиска на Стаљина, он објављује да је СССР успешно извршио подземну пробу атомске бомбе. Национална безбједност Русије (самим тим и цијелог свијета) и данас почива на том достигнућу.

Представа о Стаљину као највећем зликовцу углавном је створена на основу многих лажних митова титоистичке и прозападне историографије или руске пете колоне смердјаковског духа.

Мит о „милионским жртвама крвника Цугашвилија“ као и мит о „геноциду у Сребреници“ само су наставак германско-ватиканске историографије која већ вијековима буквално кастрира историју православних Срба и Руса, а прихватање лажних митова неминовно води до губитка националног идентитета.

Први мит – наводна Стаљинова кривица због потписивања Пакта Рибентроп – Молотов, гдје се лицемјерно оптужује Стаљин за жртвовање Пољске. Прво, пактове са нацистима и фашистима прије СССР потписале су све велике западноевропске силе.

Друго, Стаљин је осјетио опасност од Хитлера и предложио је западним „савезницима“ да заједничким нападом на Немачку предухитре велико зло које се спрема читавом свијету. Начелници генералштабова Енглеске, Француске и СССР разматрали су ту могућност више од мјесец дана

и тек послњје пропасти преговора због лицемерја западних „савезника“, Стаљин креће на потписивање пакта са Њемцима.

Треће, Стаљин је Пактом Рибентроп – Молотов који је потписан 24. августа 1939. године,²¹ повратио под окриље совјетске државности територију коју је Лењин Брест-Литовским споразумом поклонио Пољацима (тим споразумом Лењин се одрекао скоро трећине територије Царске Русије!)

Четврто, била је то далековида одлука како би се добило на времену да се земља спреми за рат. Војна индустрија је добила највећи приоритет у земљи. Са друге стране, да је Хитлер имао Балтик као одскачну даску за поход на Русију, питање је да ли би била могућа одбрана Москве која је и без тога била пред падом.

Пето, Руси су на Далеком истоку били принуђени због Јапана држати 40 дивизија, а Стаљин је приморао Њемачку да потпише Споразум о ненападању без сагласности Јапана, због чега су се Јапанци веома увриједили. Тако, по ријечима Молотова, није испало ништа од савеза Њемачке и Јапана.

ЗАКЉУЧАК

Шта би на крају био значај Стаљина за Словенске народе?

Величанствену слику историјских побједа које је извојевао Совјетски Савез на челу са Стаљином у Великом отаџбинском рату, као и грандиозни програм даљег развијања снага словенског друштва засигурно даје Стаљину оличење највећег вође и државника свих времена. Стаљин је руководећи СССР-ом током Другог свјетског рата не само диктирао темпо херојског отпора нацистичкој Немачкој и њеним европским савезницима, него је спријечио етноцид Источних и дела Јужних Словена (Срба).

Главни циљ прозападне и титоистичке пропаганде после Другог светског рата, а све до данас, био је геополитичко, вјерско, културно, удаљавање и раздвајање Срба и Руса, као и њихова фрагментација (по том плану данашњу Руску Федерацију треба поделити на три дела).

21 Miloš Mikelin, *Životni put samodržca*, Prosveta, Beograd, 1986, str.325-328.

Треба напоменути да је Стаљин поред свих напора, индустријализације земље у крајње неповољним условима, развоја социјалног живота обичних људи СССР-а итд, истовремено водио битку против свих оних који су покушали да униште државу, почевши од Хитлера, као и против свих унутрашњих и спољашњих издајника, шпијуна, као што је био Кристијан Раковски, који је био њемачки шпијун и најближи сарадник Троцког, како се наводи у књизи „Црвена Симфонија“.²² Такође треба напоменути да је Стаљин од сељачке и индустријски прилично заостале Русије, направио земљу са атомском бомбом, млазним авионима и ракетама.

У току Другог свјетског рата по ријечима њемачких војника, на Источни фронт се ишло по казни, а на Западни фронт по награди. По томе се види гдје се су ствари ратовало. У Русији за вријеме Другог свјетског рата убијено је преко 27 милиона људи. Прикривање њемачких злочина у Другом светском рату учињених над Словенима од стране Запада траје и до данашњег дана.²³

ЛИТЕРАТУРА

Владимир Карпов, Генералисимус, Информатика, Београд, 2018.

Оболенски Димитрије, Оти Роберт, *Историја Русије*, Цлио, Београд, 2003.

Norman. M, Staljinov genocid, <https://sr.wikipedia.org/sr/Јосиф Стаљин.html>

А.Е. Levitin-Krasnov, *Ruk tvoih žar*, Tel – Aviv, 1979.

Isaac Deutscher, *Staljin-politička biografija*, Globus,Zagreb,1967.

Roj Medvedev, Zores Medvedev, *Nepoznati Staljin*, Una, Beograd ,2012.

Miloš Mikelin, *Životni put samodržca*, Prosveta, Beograd, 1986.

Кристијан .Г.Раковски, *Црвена Симфонија*, РОМАНОВ, Бања Лука,2013.

22 Кристијан Г.Раковски, *Црвена Симфонија*, РОМАНОВ, Бања Лука, 2013. год, стр.25.

23 <https://www.youtube.com/watch?v=aoPV1L-5yEk>, 12.09.2019. године

Jurij Žukov, Staljin-Tajnevlasti, Ukronija, Beograd, 2014.

Norman. M, Staljinov genocid, <https://sr.wikipedia.org/sr/Јосиф Стаљин.html>

<https://srbin.info/2016/02/02/sta-je-staljin-rekao-stevi-o-hrvatima>

<http://www.pecat.co.rs/2014/01/lazni-mitovi-o-staljinu>

Alternatio.org/articles/articles/item/5902-борьба-за-волю-украины-или-путь-к-рабству-и-вымиранию?, 12.09. 2019. године

ru.wikipedia.org/wiki/Нацистская_политика_по_отношению_к_славянам, 12.09.2019. године

<https://www.youtube.com/watch?v=aoPV1L-5yEk>, 12.09.2019. године

<http://nfor.org/stati/znanija/gitler-o-slavjanah.html>

<http://skpkpss.ru/novosti-pkrm-rol-stalina-v-pobede-nad-fashizmom/>

Dušan Tuvaljević

THE IMPORTANCE OF STALIN FOR THE SLOVENIAN PEOPLE

Summary

The project created to destroy the Slavs, in the West is known as the project “Superstate”. Its sense were destruction of three major Slovenian states after the fall of the Berlin Wall. First was the Soviet Union, the other were Czechoslovakia and Yugoslavia. These are the countries where the Slavs live, but in the West the Slavs are not perceived as a friendly nations, thus about these nation was considered they are that cannot be ruled and governed. The key problem in the West is Russia. In presence we facd with high developed Russophobia level likly

past time considerable about Turkey at a time Turk-ian assault on Vienna. Western negative attitude towards Russia and the Slavs begins long ago, in the period of Charlemagne, and this negative attitude is still present in our time.

During the Second World War, Stalin did not dictated the pace of heroic resistance to Nazi Germany and its European allies, but prevented the ethnocide of the Eastern Slavs. Realization of Hitler plans were connected by conquest to the eastern territories, was not threat only to the Soviet ruling communist elite and Jews, but also threaten to destruction of the Slavs in Ukraine, Belarus, and Russia.

To these nations, defeat of the Soviet Union opened the way not to freedom but to slavery and extermination. Thus, the Soviet war against Hitler's Germany was not only a war between two opposing parties, but was also a struggle for the survival of the Slavs, which the Nazis intended to destroy and displace to Siberia, in order to takeover their space bu own or their allies.

Keywords: WWII, Geopolitics, Adolf Hitler, Eugene Freiherr von Eikschedt, Nazism, Fascism, Forging of history, Political history, Stalin, Slavs, USSR, Russians, Identity, Culture
